

lation er under alle omstændigheder et uacceptabelt middel, som udelukkende benyttes af bekvemmelighedshensyn. Det skal ikke bestrides, at der findes sager, hvis opklaring forudsætter, at man hindrer sigtede i at fjerne spor eller advare eller påvirke andre (jfr. varetægtskriteriet (§ 762, stk. 1, nr. 3)). Dette kan begrunde begrænsninger i samkvemmet med bestemte indsatte, men det kan aldrig nødvendiggøre en egentlig isolation.

Til nr. 6

Ud over at VS støtter ændringsforslaget om, at retten skal tage stilling til indskrænkninger i den varetægtsfængslede rettigheder i medfør af §§ 771, 772 og 773, ønsker vi under alle omstændigheder fastslået, at brev censuren i det højeste må forsinke forsendelserne et døgn. Begrundelsen er, at det alt for ofte forekommer, at breve ligger hos politiet i flere dage. Hvad enten det skyldes, at den pågældende betjent er syg eller har ferie, er det den fængslede og hans pårørende uvedkommende og bør ikke tolereres som begrundelse for længere forsinkelse.

Til nr. 7

Det er i sig selv grotesk, at man i de institutioner, hvor samfundets straffe fuldbyrdes, skal have et ekstra straffesystem, som kan bringes i anvendelse, mens den primære straf udstås. Men systemets behov for repression er tydeligvis umætteligt.

Særlig grotesk bliver det over for varetægtsarrestanter, som jo principielt er uskyldige, indtil de eventuelt kan dømmes. Ikke alene bliver de berøvet deres frihed på grundlag af formodninger og antagelser, som meget vel kan vise sig at være forkerte, de skal derudover kunne straffes disciplinært, endda rent administrativt.

Dette er både urimeligt og unødvendigt. De indskrænkninger, som er nødvendige til sikring af varetægtsens øjemed eller opretholdelse af orden og sikkerhed, er i forvejen hjemlet i § 770, og det må være fuldt tilstrækkeligt.

Fornuftige folk inden for kriminalforsorgen har bemærket, at den eneste acceptable disciplinærforanstaltning er bortvisning. Så længe forholdene for de varetægtsfængslede er sådan, at bortvisning næppe vil virke som

disciplinærforanstaltning, må VS modsætte sig disciplinærstraffe over for varetægtsfængslede overhovedet.

Til nr. 8

Den af ministeren foreslåede § 779 adskiller sig ikke fra den gældende § 793 bortset fra, at man i dette tilfælde har husket at ændre »mænd« til »pågældende«.

Den gældende bestemmelse har så vidt vides aldrig haft nogen effekt. Forholdene i landets arresthuse er i mange tilfælde under al kritik, men det kan næppe undre, at det bestående tilsyn – som ministeren vil bevare uændret – ikke har noget at anke over, når det er valgt på en måde, som sikrer, at det repræsenterer det parlamentariske flertal.

Der er givetvis behov for et tilsyn. Men skal det have en reel funktion – om så bare inden for de meget begrænsede rammer, der sættes af de nuværende bestemmelser – så må det udspringe af den gruppe, hvis interesser det skal varetage, dvs. af de indsatte. Det turde være et simpelt demokratisk princip.

Da varetægtsarrestanterne imidlertid er en gruppe præget af stor udskiftning og yderst variable opholdstider, foreslås tilsynsrådene valgt i hovedsagen af talsmandsrådene i udstælsesanstalterne, hvor hovedparten har personligt kendskab til arresthusene.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under et.

Forhandling

Hjortnæs (S):

Der er stillet 67 ændringsforslag til dette lovforslag. Mange er af redaktionel karakter, og de kan ikke give anledning til særlige bemærkninger fra min side. Nogle – og det er ikke så få – er stillet af Danmarks kommunistiske parti, SF og det radikale venstre, og de går ud på at stramme formuleringerne. Der er således tale om at ændre gængs juridisk sprogbrug, og selv om formålet nok har været at skabe større klarhed over bestemmelsernes rækkevidde, vil konsekvensen meget let blive, at usikkerheden bliver større, og bl. a. derfor må jeg afvise disse ændringsforslag.